

DÉU?

Déu,
t'he cercat per tots el llocs on no hi eres.
Semblava que una part de tu s'havia escampat
dins de la biblioteca: potser el teu cap; la barba
blanca als fulls.
Semblava que si aprenia a veure en la foscor de
fondalades, dels avencs de la història, podria veure
el teus ulls.
Cercant la teva veu vaig ascendir fins a la gola roja
dels volcans, tement que tu fossis el foc i em demanassis
sacrificis.
I he nedat mar endins pensant que els oceans
eren les teves llàgrimes, quan ploraves de riure.
Un dia, quan jo ja no et buscava, unes mans ungides
de preguntes com les meves, em van amanyagar la nuca.
I a les mans, hi havia ungles.
I així, als llocs més diminuts, he vist la teva petitesa nua.
Perquè si tu em vas fer a imatge i a semblança teva, ets
a) una dona
b) fràgil com un poema
c) a qui indiquen que calli. Deu ser per això que, Déu,
et sento en el silenci.

GOD?

God,
ik haw dy socht op alle plakken dêr'tst net wiest.
It like as hie in part fan dy him ferstruid
yn de bibleteek: dyn hoed faaks; it burd
wyt op de siden.
It wie as soe ik leare te sjen yn it tsjuster fan
djipten, de ôfgrûnen fan de skiednis, en sjen koe
dyn eagen.
Dyn stimme sykjend klom ik nei de reade strôt
fan de fulkanen, benaud datsto it fjoer wiest en fan my
offers easkest.
En ik haw yn see swommen tinkend dat de oseanen
dyn triennen wiene, doe'tsto gûldest fan it laitsjen.

Op in dei, doe't ik net langer om dy socht, griepen guon
hannen salve mei fragen as mines, my flaaikjend by de hals.
En oan dy hannen sieten neilen.
En sa haw ik op de allerneatichste plakken dyn neakene lytsens sjoen.
Omdatsto my makke hast nei dyn byld en likenis, bisto
a) in frou
b) brekber as in fers
c) ien dêr't tsjin sein wurdt: swije do. Dêrom moat it sa wêze, God,
dat ik dy fiel yn de stilte.

Ut: Música i Escorbut (2002)

Somni

Perdo de vista el nen quan rabent entra
pel forat de l'escala del seu pare.
Passa el temps. I em sembla molt i lent.
I de sobte m'assalta el dubte transparent i cònic,
que hagi estat un mer somni el fet que mai
hagi tingut un fill.
Tal vegada desperto d'una nit de deu
anys, d'un son ple de plors i somriures i
llums. I que el real no sigui sinó això:
una espera inestable a la butaca d'un vehicle,
enfrent d'un volant conductor que ignora
el seu destí.
Puc descendir, i ho faig, camino fins al timbre
i el pitjo, sí, dos cops, fins que sento la veu,
una mica impacient per la meva impaciència.
Que ara baixa. I baixa. I somriu. I el somni
continua.

Dream

Ik ferlies de jonge út it each as er it treppenhûs
fan syn heit yn stoarmet.
De tiid ferstrykt. It fielt lang en stadich.
En ynienen oerfalt my in twifel trochsichtich en koanysk,
dat it mar in dream wie, ik haw noait
in soan hân.

Miskien wurd ik wekker út in nacht fan tsien
jier, út in dream fol triennen en glimkjen en
ljocht. En dat de werklikheid neat oars is as dit:
in ûnwis wachtsjen op in autostoel
foar in stjoer dat dyn lot
skouderet.

Ik kin útstappe, en dat doch ik ek, ik rin nei de doarbel
en ik druk, ja, twa kear, oant ik de stimme hear,
wat nitelich troch myn ûngeduld.

Hy komt deroan. En hy komt deroan. En hy glimket. En de dream
giet fierder.

Ut: Jocs de l'Oca (2006)